

Sygn. akt V CNP 62/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi T. Z.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 21 listopada 2012 r. r., sygn. akt III Ca [...]

w sprawie z powództwa T. Z.

przeciwko Gminie C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 maja 2014 r.,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,

**2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów
postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą powoda T. Z. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 listopada 2012 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprawa rozpatrywana jest z uwzględnieniem przepisów dotyczących skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga ta jest szczególnym środkiem prawnym, służącym kontroli legalności zaskarżonego orzeczenia w związku z możliwością ubiegania się o przyznanie od Państwa odszkodowania za szkodę wyrządzoną wydaniem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.).

Istnieją pewne analogie między tą skargą a skargą kasacyjną, obie skargi są bowiem instrumentem kontroli legalności orzeczeń, jednakże nie są tożsame. Skarga, o której mowa w art. 424¹ k.p.c., wymaga oceny, że kwestionowane orzeczenie jest niezgodne z prawem. Natomiast skarga kasacyjna może wynikać tylko z zarzutu naruszenia prawa. Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie nie tylko naruszające prawo, ale takie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Nie można uznać za niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. orzeczenia wydanego na podstawie jednej z możliwych do przyjęcia wykładni przepisu prawa.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli skarga jest oczywiście bezzasadna. Taka właśnie sytuacja zachodzi w sprawie. Wbrew zarzutom skarżącego nie można uznać, by Sąd drugiej instancji naruszył, i to w sposób oczywisty, rażący, przytoczone w skardze przepisy prawa materialnego. Powództwo ponad zasądzoną kwotę zostało oddalone, bowiem, w ocenie Sądu Okręgowego, powód nie wykazał poniesienia szkody w wyższej

kwocie. Stwierdzenie to jest wynikiem ustaleń faktycznych, a takich ustaleń nie można kwestionować w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku.

Wobec oczywistej bezzasadności skargi orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 424¹ k.p.c.

Odnosząc się do wniosku pozwanej Gminy C. o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania wywołanego skargą należy zauważyć, że zgodnie z art. 132 § 1 k.p.c. w toku sprawy tzw. pełnomocnicy profesjonalni doręczają sobie nawzajem bezpośrednio odpisy pism procesowych z załącznikami, do pisma procesowego wniesionego do sądu dołącza się dowód doręczenia drugiej stronie odpisu albo dowód jego wysłania przesyłką poleconą, zaś pisma, do których nie dołączono dowodu doręczenia albo dowodu wysłania przesyłką poleconą, podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia tego braku. Dotyczy to również odpowiedzi na skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Pełnomocnik pozwanej nie dołączył do odpowiedzi dowodu doręczenia drugiej stronie jej odpisu, ani dowodu jej wysłania przesyłką poleconą, więc nie jest możliwe uwzględnienie wniosku w niej zawartego o zasądzenie kosztów procesu.

[aw]